

با تعهد بر راه رهایی زحمتکشان، یاد رفیق احمد را گرامی می داریم!

21 عقرب روزیست که رفیق احمد رهبر زنده جاوید خلق ما با همزمانش به دست قصابان گلبدینی جاودانه شد، و بر سنگرهای نبرد انقلابیون بوزد و پرچم های سرخ پیکارگران در میان مشعل های فروزان به اهتزاز در آید.

رفیق احمد 26 سال پیش از امروز با قلب مملو از عشق به توده ها و کینه بی کران به دشمنان خلق زحمتکش ما، با قامت بلند و سرافراشته چون سرو ایستاده به ابدیت پیوست و در کنار رفیق اشرف و میرویس جوان و همزمان دیگرش، شکنجه گران گلبدینی را با مقاومت و غرور انقلابی اش خوار و ذلیل ساخت.

ما در حالی 21 عقرب را گرامی می داریم که گرگان درنده امپریالیزم خون خلق زحمتکش ما را می مکند، فاشیست های گلبدینی و جمعیتی در کنار تکنوکرات ها و خلق و پرچم بر خورشگاه جمهوری اسلامی، بسته شده؛ به غارت، چپاول، کشتار و قتل تهدیدست ترین توده های مردم ما مصروف هستند، و طالبان این جاهل ترین نیروی ستمگر از هیچ ظلمی در حق آنان دریغ نمی کنند. در شرایطی که از یکسو اشغالگران وحشی یازده سال تمام با ریختن خون هموطنان ما، ستراتیژی آسیایی خود را عملی می سازند و مام میهن توسط دولت پوشالی به حراج می رود و از سوی دیگر جنبش انقلابی ما در سردرگمی و تشنگی به سر می برد، رهبران زنده جاوید چون احمد، مجید و اکرم یاری، بیش از هر زمانی به نیاز جنبش ما تبدیل می شوند، چه باک اگر عده ای حاضر نباشند، به این پیشمرگان راه رهایی خلق ما (بخصوص رفیق احمد و رفیق مجید)، حتی رفیق خطاب کنند، با این عمل ضد انقلابی و اپورتونیستی، ماهیت واقعی شان را برملا ساخته، غیر کمونیست بودن شان را به نمایش می گذارند.

داکتر فیض احمد مانند هر رهبر انقلابی دیگر مبرا از اشتباه بوده نمی توانست. اما باید دید که در چه شرایطی و چه زمان مبارزاتی دچار اشتباهات شده و برخورد او با این اشتباهات چگونه بوده است. آموختن از اشتباهات، انتقاد از خود و در عمل به تصحیح آن رفتن، پافشاری او بر راه درخشان مارکسیزم - لنینیزم - اندیشه مائوتسه دون و تا پای جان به این راه متعهد بودن، او را به یکی از رهبران واقعی جنبش انقلابی ما مبدل کرده بود. برخورد عقده ای، غیر انقلابی و دگماتیستی با رفقای جانباخته جنبش ما به جای برخورد دیالکتیکی، ذهنی گرایی روشنفکرانه را نشان می دهد. به نظر ما، علم کردن اشتباهات رفقای جانباخته توسط عده ای چه به خاطر «نمایان شدن تپه خاکی خودی» و چه هم «خصوصیت ورزیدن»، عمل اپورتونیستی و ضد انقلابی است.

سازمان ما باور دارد که تجلیل از رفیق احمد، «شهید پروری» نیست بلکه تجلیل از خون او و یاران همزمش، تجدید تعهد و پیمان به راه سرخ انقلاب رهایی بخش است و ادامه راه آن رفقای به خون خفته زمانی معنا می یابد که ضمن انتقاد از اشتباهات آنان به کار و مبارزه آنان ارج بگذاریم، ایدیولوژی انقلابی را رهنمای عمل قرار دهیم، با هر نوع انحراف از مارکسیزم برخورد اصولی و انقلابی نماییم و منحنی وارثان واقعی راه آنان، سازش با امپریالیست های اشغالگر را ننگ دانسته، گردن فراز و قامت استوار انقلابیون را به پای مدال های امپریالیستی خم ننماییم و شعله های عشق به راه رهایی مردم را در قلب های مان فروزانتر نگه داریم.

سازمان انقلابی افغانستان باور دارد که ادامه راه رهبر جانباخته ما رفیق فیض احمد در مبارزه قاطع علیه تمامی دشمنان خلق و کینه بی پایان نسبت به امپریالیست های اشغالگر و دولت پوشالی آنها نهفته است. دشمن با به زمین انداختن بالا قامت ترین

سرو جنگل رزم خلق ما، راه سرخ او را بی رهرو پنداشته بود، اما کور خوانده بود. رفیق احمد با آبیاری نهال انقلاب با خون خویش، راه سرخی به روشنی آفتاب را برای رهروانش ترسیم کرد که تا فتح قله های پیروزی بی رهرو نخواهد ماند.

مرگ بر امپریالیزم
در راه سوسیالیزم، به پیش!

سازمان انقلابی افغانستان

21 عقرب 1391